

Mircea Dumitrescu

văzut că a jucat multe roluri, dar prea multe cu zale și spadă. Mi-ar plăcea să-l văd într-un rol de tânăr al zilelor noastre și cred că datorită farmecului actorului și a calităților lui deosebite, acest personaj ar deveni foarte popular, apropiat de noi. De la *Noaptea e un sâțnic bun*, n-am mai văzut-o pe Irina Petrescu, pe această artistă modestă și inteligentă, într-un rol de teatru atât de reușit, și-mi pare rău. Nădăjduiesc că o voi revedea în această stagiune. Datorită biletului pe care mi l-ați oferit (căci știți, la acest spectacol nu se găsesse prea ușor bilete) am văzut *Virginia Woolf*. M-a copleșit modul de interpretare și personalitatea lui Radu Beligan. Am citit că are o fetiță căreia vrea să-i prădea ștafeta. Cred că e și un director foarte bun. De aceea, sper că se va ocupa de urgentarea lucrărilor de finisare a Teatrului Național, unde sper că voi vedea minunate spectacole istorice.

Pasiunea cea mai mare a vieții mele nu e, bineînțeles, teatrul. Intenționez să urmez Politehnica, efortul principal se îndreaptă spre realizarea acestei aspirații. Tejul meu este să-mi desăvîșesc meseria, să dobîndesc cea mai înaltă calificare. Și nu sînt singurul. Aș dori ca autorii de teatru să învingă prejudecățile, să încerce să cunoască mai în-deaproape acest profil înaintat al generației noastre. Să arate trăsăturile morale înalte ale unor tineri, să le prezinte artistic, să le ofere ca modele de urmat. N-am văzut nici o piesă în care imaginea tineretului să apară așa de convingător, de bogat și de serios cum ne-o prezintă viața.

MIRCEA DUMITRESCU
strungar

VREM SĂ-I CUNOAȘTEM PE ACTORI

— Motivele pentru care nu merg prea des la teatru le pot spune chiar cu mîndrie, în nici un caz ca o scuza. Sînt elev la seral, în clasa a XII-a și am numai două seri libere pe săptămînă. Totuși văd măcar un spectacol pe lună. Mult, puțin, asta e situația. Unii sînt liberi seară de seară și nu merg la teatru cu anii...

— *Cum selectați spectacolul la care vă duceți?*

— Depinde. După inspirație, după recomandările colegilor, după cîte un afiș, după cum găsesse bilete...

— *Citiți și cronici dramatice?*

— Nu. Nu-mi place să ajung în situația neplăcută de a constata că n-am înțeles anumite lucruri cum trebuie. Apoi, mi-ar fi foarte greu, atunci cînd n-aș fi de acord cu părerile criticilor de specialitate, să le combat argumentele cu altceva decît cu impresii de ordin sentimental. Am auzit, de pildă, că *Regele Lear* a fost criticat de mulți croniciari. Eu însă, am citit cîteva articole elogioase, și cu toate acestea pe mine spectacolul m-a dezamăgit. Dacă decorul nu era o simplă pasarelă și actorii nu erau îmbrăcați în halate de vinilin, dacă decorul era ca în vremea cînd se petrece acțiunea și actorii ar fi fost îmbrăcați după moda timpului, credeți că am fi înțeles mai puțin ideile piesei? Am asistat la spectacol cu atenția încordată și mi s-a părut că punea problema altfel decît știam eu că se pune, dar așa cum e prezentată în spectacolul Teatrului Național, mi se pare că e greșit. În orice caz, nu cred că e un spectacol care să aibă darul de a-i invita pe tineri să vină la teatru, să vadă și alte spectacole.

— *Aveți cumva și un exemplu de spectacol care i-ar putea îndemna pe tineri să revină, ulterior în sălile teatrelor?*

— Dintre cele văzute în stagiunea trecută cred că *Eminescu și Veronica*. Pe mine și pe soțul meu ne-a fermecat. Trăiam un vis frumos, parcă era un film... Astfel de spectacole i-ar convinge pe tineri că la teatru e foarte frumos, că trăiești sentimente curate și înălțătoare. Să nu vă mire că mai sînt mulți dintre tovarășii mei de muncă care nu știu în adevăr cum e la teatru. Altfel te simți cînd ești dus cu școala, altfel e cînd mergi singur. Există destui care nici cu școala n-au avut prilejul de a asista la un spectacol de teatru, sau unii cărora le-a tăiat pofta de teatru un spectacol prost sau greoi pentru înțelegerea lor. De aceea, cred că oa-

menii de teatru trebuie să judece această situație cu multă generozitate și să încerce să se apropie de spectatori și ca oameni, nu numai ca personaje din piese. Tinerii care nu prea merg la teatru, nu iubesc ceea ce nu cunosc. Poate vom fi ajutați să înțelegem mai bine teatru întâlnindu-ne cu creatorii lui. Eu sînt de șase ani în uzină (chiar dacă am numai 21 de ani: am urmat școala profesională de aici) și în toți acești șase ani n-am auzit să ne fi vizitat, să se fi organizat o întâlnire cu oameni de teatru.

ANCA VÎRLAN
Muncitoare secția relec

**TEATRUL — ȘCOALĂ DE
LIMBĂ ROMĂNEASCĂ**

Secolul al XX-lea este considerat un secol al lucidității, al gândirii științifice, al cunoștințelor exacte. Pasiunea mea sînt științele exacte: matematica, fizica, chimia. Am 23 de ani. Am urmat liceul teoretic, am fost premiantă din clasa I și pînă în ultima. Particip la Olimpiade de matematică, dezleg probleme. În curînd, o să urmez, la seară, Politehnica. În timpul liber citesc revistele „Cinema” și „Teatrul”; nu o spun ca să vă flatez, dar citesc aceste reviste încă de pe băncile liceului. V-am dat aceste amănunte autobiografice, și v-am făcut această confidență în legătură cu pasiunea mea pentru științele exacte, pentru că vreau să vă atrag atenția asupra unui aspect care mă cam deranjează, și anume: diletanșismul și superficialitatea unor opere și a unor autori, care subapreciază capacitatea de înțelegere a cititorului sau a spectatorului, oferindu-i o imagine foarte săracă și primitivă a omului secolului al XX-lea îndeosebi a chipului muncitorului, a relațiilor dintre muncă și artă, dintre muncă și știință etc.

Întîia și cea mai puternică emoție de artă teatrală mi-au dăruit-o spectacolele consacrate elevilor din liceu. Repertoriul acestor reprezentații cuprindea mai mult piese de Vasile Alecsandri, cu suflul lor avîntat, patriotic. Ele au exercitat asupra mea o puternică înrîmîrire, și cred că tînăra generație are nevoie în primul rînd de educație patriotic-eroică. Figurile de eroi legendari, apărători de țară, exploratori îndrăzneți, prezentați într-o manieră atractivă și la un nivel literar superior, cu o finalitate înălțătoare, pot să contribuie, în primul rînd, la satisfacerea curiozității și educarea vîstei tinere. Am predat un timp fizică și matematică, am fost un an director la o școală de țară. În

Anca Virlan

Florica Persea

cadruL orelor de limbă română, s-a vorbit copiilor despre dramaturgie și despre teatru. Dar una este să citești, și alta să vezi. Copiii sînt foarte receptivi și sensibili la vizual. Țin să vă spun că în acel sat ilfovean, cît am fost eu prezentă acolo, n-a poposit nici o trupă de teatru, fie ea profesionistă sau amatoare, deși căminul cultural oferea condiții favorabile reprezentării unui spectacol. Eu cred că atît teatrele profesioniste, dar mai ales cele populare, care au fost special create în acest scop, ar trebui